

Divertimento

УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК

Издава се от Частно средно училище „Леонардо да Винчи“ гр. Добрич

Посветен на 24 май — ден на българската писменост

24,05,2022

Историята и ние

Защо и какво празнуваме на 24 май?

24 май е ден на светите братя Кирил и Методий, българската азбука, просвета, култура, на славянската книжовност.

За първи път този празник се отбелязва на 11 май 1851г. в епархийското училище „Св. св. Кирил и Методий“ в град Пловдив по инициативата на Найден Геров. Тази дата е ден на светите равноапостоли и славянобългарски просветители Св. св. Кирил и Методий. За техния общ празник, 11 май, най-ранният запазен спомен е от XII век., като още през XI век са канонизирани за светци. Тази дата се чества и през следващите векове като църковна прослава, а през годините на Българското възраждане се превръща и в гражданско тържество, изразяващо духовните възжелания на българите за църковна и политическа независимост, просвещение и национално въздигане.

24 май е празник, единствен в целия свят - ден на собствената култура и писменост; празник на духовното извисяване, национално осъзнаване, на стремежа към усъвършенстване чрез постиженията на науката и културата. Буквите, създадени от Кирил и Методий (глаголицата), са защита на правото на всеки народ да слави Бога на своя език. Те са от историческа значимост не само за формиране на националната идентичност, но и за неговия просперитет.

Делото на светите братя е високо хуманно и демократично, служещо на великата общочовешка идея за равенство на всички славяни зачитайки духовността.

Продължава на стр.3

Ателие 6+

Различните общества придават различен смисъл на човечността. В днешно време хората са достигнали етапа, при който сърцето им се вълнува от всичко, но за най-простите и важни неща остава като камък. Да си човечен означава да приемеш другия с всичките му недостатъци, да приемеш грешките му и въпреки тях да му помагаш и проявяваш разбиране. Естествено, никой не бива да толерира злото, а да воюва с него, без да отрича сгрешилия човек.

Смятам, че и в най-тъмните моменти силният човек не губи хуманността си, а напротив - става неин закрилник, убежище, триумф. Случва се така, че хора, обитаващи едно парче земя, говорят на съвършено различни езици. Бихме се радвали на човечността, когато хората от единия свят научат езика на тези от другия. Само така ние ще можем да се докоснем до хармонията. Тогавя съм убедена, че както и аз, така и останалите ще се усмихнем и ще въведем началото на едно пълно със смисъл съществуване. Такова съществуване, което ще бъде огледалото на нашия творчески път. Човечността е незаменимата опора в нашия свят. (...) В днешно време страданието все повече навлиза в живота ни, напомня ни за себе си. И причини за това има много - лични и обществени. Но състраданието ни променя. То прониква дълбоко в нас, кара ни да се чувстваме добри и сплотени.

Продължава на стр. 2

В този брой

Историята и ние.....	1-3
Ателие 6+.....	1-2
Математическа школа „Леонардо“ на 10 години....	2
Divertimento	2
Леонарда.....	3
Есен в училище	3
Словото — памет и бъдеще	4
Редакционна колегия.....	4
Координати.....	4

Ателие 6+

Продължава от стр. 1

Човечността и състраданието може би са присъщи на осъзнатата личност. И тъй като се неизменни за човека, те периодично ни напомнят за себе си. Но светът се променя, а заедно с него и хората. Състраданието и съпричастността продължават да живеят там, в онова местенце, отделено за тях, и макар и да не се проявяват много, винаги ще са наблизо. Винаги ще чакат да бъдат развързани от човешката воля.

Алиса Митри

Откъс от есето „Човечност и съпричастност днес“

Традициите, които създаваме

Добричката математическа школа „Леонардо“ на 10 години

Добричка математическа школа „Леонардо“ е създадена през 2012 год. от Сашо Хр. Зафиров по идея и с финансовата подкрепа на Нели Николаева Господинова. В началото в сбирките на школата участват петнадесетина ученици от Частна профилирана гимназия „Леонардо да Винчи“. Първият успех на възпитаник от школата е постигнат от Анна Младенова Трайкова. Тя печели първо място на областното състезание по математика „Иван Салабашев“ на 1 декември 2012 год.

През лятото на 2014 г. е взето решение в школата да имат право да участват и ученици от други училища. Оттогава досега броят на школниците постепенно нараства и през учебната 2019/2020 год. в сбирките са взели участие повече от осемдесет ученици.

За десетте години, през които съществува Математическа школа „Леонардо“, нейни ученици от различните възрастови групи на областните състезания са се класирали повече от сто и петдесет пъти в призовите три места.

Първият успех на национално ниво на ученик от школата е постигнат от Теодор Ивайлов Иванов, който на 7 май 2016 г. печели бронзов медал от ежегодния престижен национален турнир „Академик Кирил Попов“. Година по-късно, на 29 април 2017 г., на същото национално състезание друг ученик от Добричка математическа школа „Леонардо“ Добромир Добромиров Ангелов завоюва сребърен медал. През същата година в отборната надпревара на Националния турнир „Академик Кирил Попов“ отборът за втори клас успя в сериозна конкуренция на отбори от цяла България да се класира на пето място.

През 2017 и 2018 год. са първите международни успехи. Ученикът Йоан Димитров Димитров на 10 юли 2017 г. в Сингапур печели бронзов медал от международното състезание SIMOC, а на 22 февруари 2018 г. в Банкок завоюва сребърен медал от Тайландската международна математическа олимпиада.

Най-големият успех на школьник от Добричка математическа школа „Леонардо“ е завоюваният от Добромир Добромиров Ангелов златен медал от Международната математическа олимпиада „Asia Open“ на 4 август 2017 г. в Куала Лумпур, Малайзия.

С чувството, че на епидемията сякаш ѝ идва краят, рестартирахме провеждането на ежегодните „Математически турнири „Черноризец Храбър“ (01 ноември 2021 год.), Коледното и Великденското математическо състезание (декември/април 2022 год.). На тях се явиха по-малко участници отколкото преди две години, но се усеща, че с малко съчки математическият огън ще се разгори отново. По време на работата в школата се вижда, че така нареченото от някого „ковид поколение“ въобще няма намерение да се предава. Предстоят и национални лагер-школи и състезания, на които Добричка математическа школа „Леонардо“ ще участва.

Сашо Зафиров

Ръководител на школата

Divertimento

Дадохме това име на нашия училищен вестник още преди повече от десет години. Спряхме се на музикален термин, който произхожда от италианското „divertire—забавлявам се“. В музиката дивертименто е циклично произведение със забавен характер за ансамбъл или оркестър.

И макар тук да публикуваме текстове, а не партитури, ние бихме искали да „звучим“ като добър ансамбъл, в който всеки от пишещите е в синхрон с общата тема на броя. Стараем се, подредените от нас думи да са красиви, да предизвикват чувства у читателите, да остават като референ в тяхната памет, да бъдат забавни, но в същото време полезни за читателите.

Този път свързващата нишка е преклонение пред словото, а поводът - предстоящият празник на българската писменост, 24 май, който няма аналог в други страни по света. Народ, който ежегодно чества тържествено своята писменост е не просто достоен за уважение. Нещо повече, той трябва да е пример за другите народи. Българите още преди време сме осъзнали колко важен е езикът, на който четем и пишем за духовното израстване на всеки човек и на общността. Езикът, който ни отличава от всички нации и ни помага да съхраняваме през вековете своята национална идентичност и култура.

„Divertimento“ се списва от учениците от училище „Леонардо да Винчи“, подкрепяни от техните учители. Публикациите са изцяло плод на своите автори, които ни представят гледната си точка, разказват ни интересни истории, запознават ни с интересни факти, както за училището, така и за света около нас. Надяваме се в бъдеще някои от младите ни автори да станат известни журналисти, писатели, преподаватели или просто хора, които умело боравят със словото.

Историята и ние

Продължение от стр.1

Всъщност създават се две славянски азбуки - глаголицата и впоследствие - кирилицата. Втората няма установено авторство. За нас, българите, е важно да знаем, че кирилицата, с която днес си служат милиони хора по света, е възникнала в България. Тази азбука се свързва с книжовниците от Преслав, които продължавали традицията държавни документи да бъдат писани с кръжки букви. Макар че съдържа и гръцки графични знаци, тя следва модела на глаголицата и отговаря на най-съвършения принцип за писане, според който на всеки звук съответства отделна буква.

Днес на кирилица пишат не само българите, но и много други народи, общо около 200 милиона души.

Прекланяме се пред великото дело на светите братя Кирил и Методий. За нас това е най-българският празник!

Стефан Станев, V клас

„Днес на кирилица пишат не само българите, но и много други народи, общо около 200 милиона души.“

Леонарда

Един дъждовен ден в училище пред вратата се появи котенце. То беше малко и черно. Всички го гледахме с любопитство. Малкото коте беше мокро. Аз, Габи, Кари, Велизар, Алекс, Стефан, Йони, Коко, Йордан, Кейко и Юлиан излязохме и го нахранихме.

След няколко часа, като отидохме да играем с него, го нямаше. Тогава започна голяма паника – един затича наляво, друг надясно, някои викаха... Сетихме се, че може да е излязло от двора. Аз видях извън оградата една черна опашка. Тази опашка беше на котето. Юлиан тръгна да бяга, хвана го, падна и стана с мъничето в ръце.

Прибрахме го. Решихме да се казва Леонарда. Разбрахме се да ѝ направим къща, да ѝ донесем играчки и храна.

На другия ден сутринта аз ѝ донесох къщата и играчките. Другите носеха храната. Излязохме навън да си почиваме. Леонарда пак я нямаше, но този път знаехме, че е излязла извън двора и я намерихме бързо.

Така започна историята с Леонарда. Ние я пазим и много я обичаме.

Виктория Ненова - 4. клас

Есен в училище

Знаете ли за есента в нашия училищен двор? Сега ще ви разкажа. Всички листа и дървета шумяха и се веселяха. А Ежко Бежко се приготвяше за зимен сън. Но вятърът беше ядосан и като дъхна, всички листа се разпръснаха насам-натам. Дойде изведнъж катеричка. Тя събираше жълди, защото запасите ѝ бяха свършили.

- Ду-ду-ду!- духаше вятърът. Той каза, че идва страшна буря.

Всички се уплашиха, но без най-голямото листо. То беше храбро, затова каза на другите да се скрият зад клоните на дърветата. Те направиха това, което им каза листото. И наистина оцеляха от страшната буря. Така свърши този необичаен есенен ден.

Константин Колев – 3. клас

Есе

Словото – памет и бъдеще

Словото е светлина, посока, път. По него може да се върви, както апостол Петър е тръгнал да върви по вода, повикан от Исус.

Словото е оръжие, меч, който разделя истина от лъжа, действително от илюзорно, значимо от нищожно. Всички знаем пословиците: „Думата нож не е, но като нож се забива!“ и „Езикът кости няма, но кости троши!“. Словото е власт, контрол над себе си, над другите, над събитията....

Събитията съпътстват човешкия живот, а езикът и писмеността са съкровищата на човечеството. В древността познаването и разбирането им се е считало за най-голямо богатство, защото те сочат пътя към безсмъртието. Затова безсмъртните души са се записвали със златни и сребърни букви на пурпурен пергамент. Почти височайшо, нали !?

Има думи, които строят, и думи, които рушат ; думи, които събират, и думи, които разделят...Какво ли не могат думите?

Думите са и памет, а наред с езика, са и бъдеще на рода. Тази истина е внушена от Патриарха на българската литература ,Иван Вазов. В стихотворението си „Българският език“той опровергава клеветите на родоотстъпниците по отношение на родното слово. За него - великия Вазов, а и за мен „родната реч“ е живата връзка между миналото, настоящето и бъдещето. Тя е непресъхващ извор и мъдрост, доброта и разум...В нея се съхранява миналото ни и върху нея ще се гради бъдещето ни. Още от детските си години помним крилатите стихове на Ран Босилек :

*Родна реч, омайна, сладка,
що звънти навред край мен....*

Красиво препращат от сегашността към бъдещето. За него, за бъдещето е загрижен Дядо Вазов, водещ отявлена и пламенна полемика с хулителите на езика. Той построява монолог, но същевременно чрез него говори и на целия български народ. Поетът съжالياва, че езикът е неразбран и охулен. Съчувства му, защото българският език за него е „свещен“, той е език на неговите „деди“. Той е „руини тонове“, „разкош“, които не трябва да бъдат изоставени, защото, ако се изоставят, то и българският народ ще бъде забравен. Неслучайно в края на своя брилянтен текст поетът патриот се зарича :

*Ох, аз ще те обриша от калта
и в твоя чистий бляск ще те покажа....*

И посвещава живота си на това да „покаже“ езика в истинската му красота....

Езикът и словото са нашата памет и нашето бъдеще. Важно е паметта да бъде съхранена, защото тя носи мъдрост. А мъдростта ни е нужна, за да се отправим към бъдещето!

Андриан Митев - 8. клас

Редакционна колегия

Съставител: Адриана Върчева

Коректор: Мария Ангелова

Графично оформление: Павел Павлов

Автори:

Стефан Станев

Виктория Ненова

Константин Колев

Андриан Митев

Сашо Зафиров

Координати

Гр. Добрич, бул. Русия 2Е

Тел. 058 602418

E-mail: leonardoschool@gmail.com

Web: www.leonardo-dobrich.com

Facebook: @leonardoschooldobrich

Instagram: Leonardodobrich

Youtube: LeonardoSchoolDobrich